

men mangfoldige andre Fag. Det er utvivlsomt, at vi snart vil komme til en alvorlig Drøftelse af disse Forhold, og da maa der naturligvis en Kommission til. Men samtidig med Folkeskolens maa Lærerskolens Forhold drøftes, og det er derfor, mener jeg, uheldigt at nedsætte en Kommission som den nu foreslaaede, der ikke tager fat paa Tingene ved deres Rod, hele vor Folkeskoles Stilling, hvorefter ogsaa Seminarieundervisningen maa rette sig.

Den højtærede Kultusminister fremhævede i sin Forelæggelsestale som Begrundelse for, at han ønskede denne Kommission nedsat, at vi efterhaanden paa visse Omraader af vor Folkeskoleundervisning og Folkeskoleordning var kommet til at staa tilbage for andre Lande, og han mente, at dette til Dels beroede paa Mangler ved Seminarieundervisningen, [i det hele ved Seminarieordningen. Der skulde altsaa raades Bod paa dette ved en ny Seminarieundervisning. Det fremgik ogsaa af den Tale, det ærede Medlem fra Kerteminde (Eduard Larsen) holdt, at vor Folkeskole skulde staa langt tilbage. Jeg har som Statens tilsynsførende ved Høj- og Landbrugsskoler haft Lejlighed til at gøre nogle Erfaringer i den Henseende, og jeg maa indrømme, at naar der fra forskellige Sider i den sidste Tid er fremkommet Klager over, at Ungdommen skriver uskønt og urigtigt og regner usikkert, er der meget om det, men jeg har dog gjort den Erfaring, at naar man undersøger, hvor de er fra, som skriver daarligt, kan man efterhaanden opspore, at de er fra Steder, hvor Læreren ikke duer, eller hvor Læreren er optaget af alt muligt andet end sin Skolegerning, hvor han styrer en Bank eller andet og har andre til at passe sin Skole. Man kan saa træffe anden Ungdom, som skriver svært godt og korrekt og forstaar at høre, forstaar at opfatte, og de kommer, kan man se, fra visse Egne af Landet, hvor Lærergerningen virkelig er en Gerning for de vedkommende Lærere, en Gerning, som de ofrer al deres Tid. Det kommer saa uhyre meget an paa Personen, ikke alene naar det drejer sig om Lærergerningen paa vore Lærerskoler, men ogsaa naar det drejer sig om denne Gerning ved vore Folkeskoler. Derfor tror jeg, at hvis man kunde faa en virkelig ansporende Vejledning i alle Færdighedsfagene i vor Folkeskole, vilde det have overordentlig stor Betydning ogsaa under de nuværende For-

hold. Som Medlem af en Skolekommision har jeg set, hvorledes en Lærer, der var meget usikkert stillet med Hensyn til Spørgsmaalet om fast Ansættelse eller ej, ved det stadige Tilsyn fik en Opstrammer og naaede videre paa Grund af dette ansporende Tilsyn, end han under andre Forhold vilde være naaet, og saaledes er det ikke alene med ham, saaledes har ethvert Menneske det.

Jeg mener, at ved disse Færdighedsfag, hvor det er saa overmaade nødvendigt at faa en større Indsats, end vi nu har, maa vi faa Midler i Hænde til at naa videre frem. Jeg tror ikke, det kommer saa meget an paa det pædagogiske Indskud, som Seminarierne gør, som derimod paa det, der kan gøres ved, at Folkeskolens Lærere faar Fornemmelsen af, at det er saare vigtige Fag. Ved disse Fag er det Metodikken, Tilsynet, det opmuntrende, det ansporende, det kommer an paa. I Virkeligheden er det Hovedfagene for Børneskoleundervisningen, men det er noget, man hidtil saa tidt herhjemme har overset. I det hele har vi saavel paa vor Læreruddannelses som paa vor Folkeskoles Omraade, i hele vort pædagogiske Liv som ogsaa i vort politiske Liv, haft det saaledes, at vi har først ved Romantikken faaet en Mistillid til al Statsdisciplin, al udvortes Disciplin, vi har været saa bange for det preussiske Væsen, saa det er rent forskrækkeligt, og paa den anden Side har man nok talt om, at det er den indre Disciplin, Selvtugten, det kommer an paa, men ligesom Romantikken nedbrød Agtelsen for Statsdisciplinen, der dog var en Form for Disciplin, saaledes nedbrød Realismen, der kun er et andet Udslag af Romantikken, den indre Disciplin, Selvtugten, og gjorde alle Pligtbegreber flydende. Nu sidder vi mellem disse to Stole. Vi er bange for Statsdisciplinen og har ikke nogen Selvdisciplin, derfor synker vi ned i Rummet mellem de to faste Støttestrukturer, og derfor er der saa meget i vor Folkeskoleundervisning, det er galt med. Saa meget i vor Folkeskoleundervisning beror mere paa den Aand, af hvilken den bæres, end paa disse Forhold, som kan ordnes ved en Kommission som den foreslaaede. En Kommission maa vi have en Gang, men det maa være, naar hele det store Spørgsmaal om Folkeskolens Ordning skal løses. Det, som nu ligger for, kan ordnes i Sammenhæng med det Forslag, som paa en eller anden Maade maa komme, om en økonomisk Forbedring af de Kaar, hvor-